

1. Demografie van allochtonen: historie en prognose

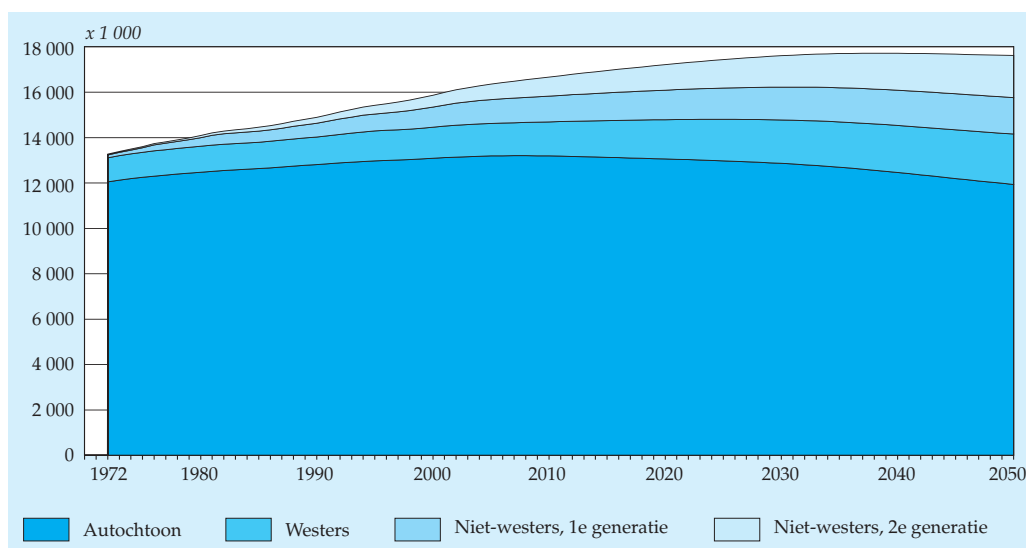
In 1972 telde Nederland naar schatting 1,2 miljoen allochtonen op een bevolking van ruim 13 miljoen. Hiervan behoorden 1,1 miljoen personen tot de westerse allochtonen; de groep niet-westerse allochtonen was slechts 160 duizend personen groot. Sindsdien is het aantal westerse allochtonen langzaam toegenomen, naar 1,4 miljoen in 2003. Het aantal niet-westerse allochtonen daarentegen is explosief gegroeid, naar 1,6 miljoen in 2003. In 1999 waren er voor het eerst meer niet-westerse dan westerse allochtonen. Het CBS verwacht dat het aantal niet-westerse allochtonen verder zal toenemen tot zo'n 3,5 miljoen in 2050 en het aantal westerse tot 2,2 miljoen. Was in 2003 één op de tien inwoners van Nederland een niet-westerse allochtoon, in 2050 zal dit zijn verdubbeld.

In 2003 telde Nederland op een bevolking van 16,2 miljoen inwoners 3,0 miljoen allochtonen, waarvan 1,6 miljoen niet-westerse en 1,4 miljoen westerse allochtonen. Dit betekent dat een op de tien inwoners een niet-westerse allochtoon is en iets minder dan een op de tien een westerse allochtoon. De Nederlandse bevolking heeft hiermee een geheel andere samenstelling dan een aantal decennia geleden. In 1972 telde Nederland 13,3 miljoen inwoners waaronder 1,1 miljoen westerse allochtonen en ongeveer 160 duizend niet-westerse allochtonen. Het aantal niet-westerse allochtonen is in deze periode dus vertienvoudigd en heeft daarmee in belangrijke mate bijgedragen aan de totale bevolkingsgroei. De totale bevolking groeide de afgelopen dertig jaar met bijna 3 miljoen personen. De helft van deze toename bestaat uit niet-westerse allochtonen.

Begin jaren zeventig bestond de niet-westerse allochtone bevolking voor bijna 80% uit Turken, Marokkanen, Surinamers en Antillianen (inclusief Arubanen). De Surinamers vormden met naar schatting 54 duizend personen de grootste groep. Rond 1975 en 1980 kende de Surinaamse bevolking in Nederland enkele groeiversnellingen, die samenhangen met omvangrijke immigratiegolven. Verder waren er in 1972 zo'n 31 duizend Turken, 22 duizend Marokkanen en 22 duizend Antillianen (inclusief Arubanen). In de tussenliggende jaren zijn deze vier groepen fors in omvang toegenomen, al ging de groei niet bij alle groepen even hard. Zo was in 2003 de Surinaamse bevolking gegroeid tot 321 duizend en de Turkse groep tot 341 duizend. Verder woonden er 295 duizend Marokkanen in Nederland en 129 duizend Antillianen (inclusief Arubanen). Naast de hier genoemde groepen zijn ook de andere niet-westerse bevolkingsgroepen sterk in omvang toegenomen. Tot deze overige niet-westerse allochtonen werden in 2003 ruim 500 duizend inwoners van Nederland gerekend, aanzienlijk meer dan de 34 duizend in 1972. De samenstelling is zeer divers. De meeste allochtonen binnen deze groep komen uit landen als Irak, Somalië, Iran en Afghanistan.

Begin jaren zeventig was de niet-westerse eerste generatie beduidend groter dan de tweede generatie. Een op de vijf niet-westerse allochtonen behoorde tot de tweede generatie. De niet-westerse eerste generatie had op dat moment nog maar een korte geschiedenis in Nederland en had dus nog niet voor nageslacht in Nederland gezorgd. Inmiddels is de tweede generatie sterk in omvang toegenomen, waardoor ruim een derde van de niet-westerse bevolking tot de tweede generatie behoort.

1.1 Autochtonen en allochtonen

Aantal allochtonen zal blijven toenemen

Ook de komende decennia zal de allochtone bevolking in omvang blijven toenemen. Het aantal niet-westerse allochtonen zal naar verwachting toenemen van 1,6 miljoen in 2003 tot bijna 2,0 miljoen in 2010. Het aantal westerse allochtonen bedraagt momenteel 1,4 miljoen. Deze groep groeit al langere tijd minder snel en zal in 2010 uit 1,5 miljoen personen bestaan. Deze toename van het aantal niet-westerse allochtonen vormt een belangrijk onderdeel van de groei van de totale bevolking van Nederland. Deze groeit tot het jaar 2010 met 474 duizend personen. Driekwart van de groei komt voor rekening van niet-westerse allochtonen. Bijna 20 procent van de groei is toe te schrijven aan westerse allochtonen en zo'n 8 procent aan autochtonen.

Op de lange termijn, tot halverwege deze eeuw, groeit het aantal niet-westerse allochtonen tot bijna 3,5 miljoen. Het aandeel niet-westerse allochtonen in de totale bevolking zal hiermee verdubbelen: van één op de tien naar één op de vijf. Het aantal westerse allochtonen stijgt geleidelijk naar 2,2 miljoen perso-

nen. De autochtone bevolking zal vanaf 2007 in omvang afnemen. Door de vergrijzing zullen namelijk steeds meer mensen komen te overlijden. Het aantal autochtonen daalt hierdoor van 13,2 miljoen in 2003 tot 11,9 miljoen in 2050.

Tweede generatie groeit sneller

Hoeveel allochtonen er in de toekomst in Nederland zullen wonen, hangt nauw samen met ontwikkelingen in de buitenlandse migratie en in de vruchtbaarheid van allochtone vrouwen. De komende jaren zullen naar verwachting jaarlijks ruim 40 duizend niet-westerse allochtonen van de eerste generatie immigreren en ongeveer 20 duizend emigreren. Per saldo groeit de niet-westerse eerste generatie van 1,0 miljoen in 2003 naar 1,1 miljoen in 2010. Ook daarna zet de groei door, tot 1,6 miljoen personen in 2050.

Doordat de eerste generatie snel groeit, zal ook de tweede generatie niet-westerse allochtonen snel toenemen. Bovendien komen steeds meer vrouwen van de eerste generatie op de leeftijd dat ze kinderen krijgen. De komende jaren zullen in Nederland jaarlijks ruim 30 duizend kinderen met een niet-westerse moeder of vader worden geboren. Hierdoor groeit de niet-westerse tweede generatie van ruim 600 duizend in 2003 naar bijna 850 duizend personen in 2010. Deze toename is bijna tweederde van de totale toename van de niet-westerse bevolking. In 2010 behoort 42 procent van de niet-westerse allochtonen tot de tweede generatie, 4 procentpunten meer dan in 2003.

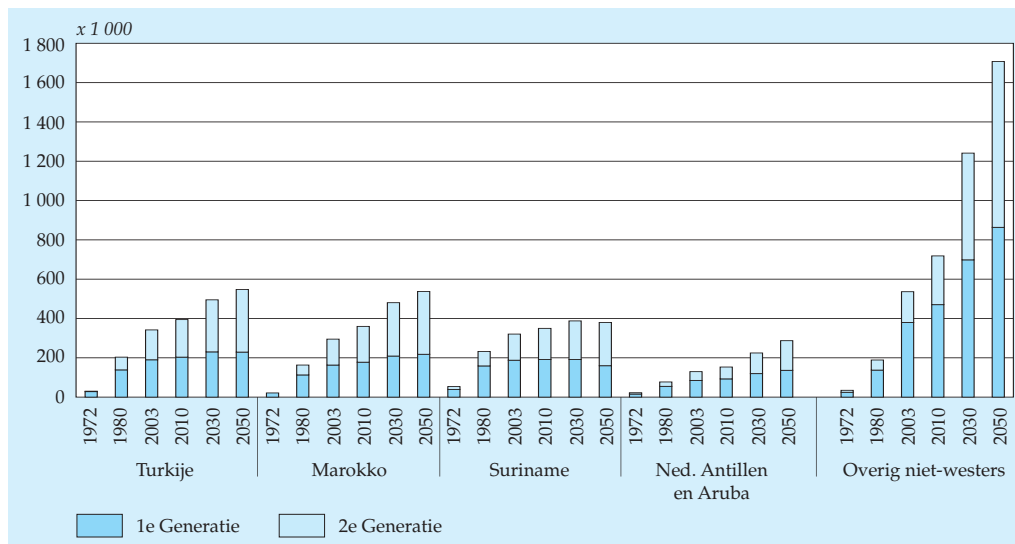
De tweede generatie groeit dus beduidend sneller dan de eerste. Wel zal het groeitempo van de tweede generatie geleidelijk afnemen. Dit komt doordat de eerste generatie gemiddeld steeds ouder wordt en zich dus niet langer in de vruchtbare levensfase bevindt, maar ook doordat naar verwachting veel groepen niet-westerse vrouwen gemiddeld steeds minder kinderen zullen krijgen. Ondanks het afnemende groeitempo zal de tweede generatie na 2035 groter van omvang zijn dan de eerste generatie.

De westerse eerste generatie zal beduidend minder snel toenemen dan de niet-westerse. Vooral voor de eerstkomende jaren wordt verwacht dat per saldo minder westerse dan niet-westerse allochtonen naar Nederland zullen komen. Ook de westerse tweede generatie groeit minder snel dan de niet-westerse. Dit komt onder meer doordat westerse allochtonen in Nederland gemiddeld maar weinig kinderen krijgen. Velen van hen verblijven enkele jaren in Nederland om te werken; zij wachten met het krijgen van kinderen tot ze weer zijn teruggekeerd in hun land van herkomst.

Aziaten worden grootste groep allochtonen

De sterke toename van het aantal niet-westerse allochtonen doet zich voor bij alle onderscheiden groepen. Vooral door de groei van de tweede generatie neemt het aantal Turken toe tot 394 duizend in 2010. De naar grootte tweede groep, de Surinamers, groeit minder snel. Enerzijds komen er minder Surinamers naar Nederland dan Turken, anderzijds krijgen Surinaamse vrouwen gemiddeld minder kinderen dan Turkse. Marokkaanse vrouwen daarentegen krijgen van de onderscheiden groepen gemiddeld het grootste aantal kinderen. Hierdoor streven ze in de komende jaren de Surinamers in aantal voorbij. In 2010 zullen in Nederland 359 duizend Marokkanen wonen en 349 duizend Surinamers. Overigens zal het aantal Surinamers in de verdere toekomst, vanaf 2035, kleiner worden. Deze situatie, die zich alleen bij deze niet-westerse groep voordoet, wordt veroorzaakt door de krimpende eerste generatie.

1.2 Niet-westerse allochtonen naar herkomstgroepering

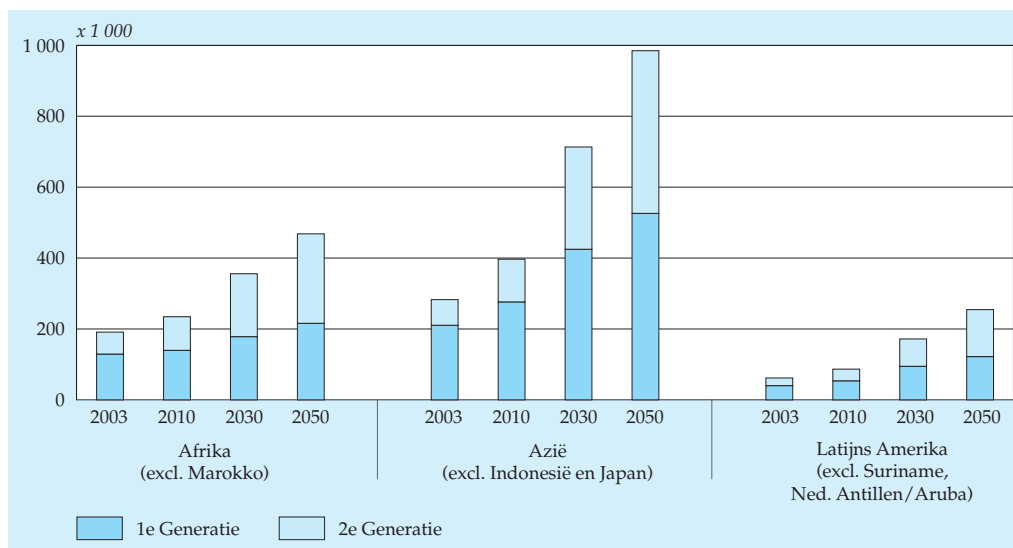

De groep overige niet-westerse allochtonen zal de komende jaren sterk toenemen, van ruim 500 duizend in 2003 tot ruim 700 duizend in 2010. Ook daarna zal de toename onverminderd doorzetten tot 1,7 miljoen personen in 2050. Het aandeel van de klassieke groepen allochtonen – Turken, Marokkanen, Surinamers en Antillianen/Arubanen – zal hierdoor net als in de afgelopen decennia verder afnemen. In 2050 zullen ze nog maar de helft vormen van de totale niet-westerse bevolking.

Binnen de groep overige niet-westerse allochtonen vormen de Aziaten de grootste bevolkingsgroep. In 2003 omvatte deze groep 283 duizend personen. Dat is minder dan, bijvoorbeeld, de Marokkanen. In 2010 zal de Aziatische bevolkingsgroep 397 duizend personen groot zijn, net iets groter zijn de Turkse bevolkingsgroep. Deze sterke toename komt voor een deel door de bijna 9 dui-

zend Aziaten die per saldo jaarlijks naar Nederland zullen komen. Bovendien zullen steeds meer Aziatische vrouwen de reproductieve leeftijd bereiken, waardoor ook de tweede generatie snel zal groeien. In 2050 zullen daardoor naar verwachting bijna een miljoen Aziaten in Nederland wonen.

1.3. Niet-westerse allochtonen: Afrika, Azië en Latijns-Amerika

Dalende vruchtbaarheid Marokkaanse en Turkse vrouwen

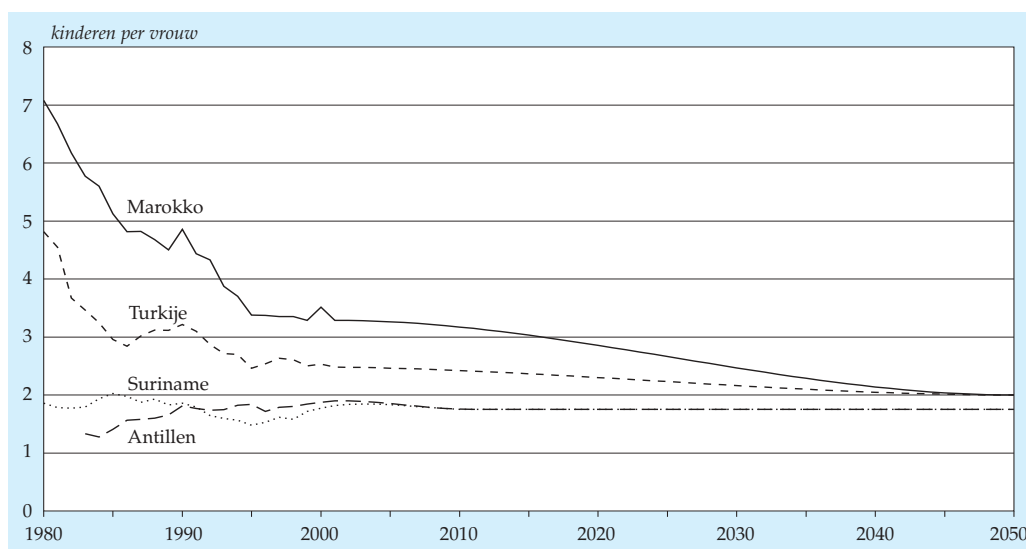
De groei van de tweede generatie allochtonen wordt grotendeels bepaald door de vruchtbaarheid van de eerste generatie allochtone vrouwen (en voor een klein deel door de vruchtbaarheid van autochtone vrouwen die een relatie hebben met een allochtone man). Eerste generatie niet-westerse vrouwen kregen in 1972 zo'n vier duizend kinderen. Rond 1985 lag dit aantal vier keer zo hoog. Sindsdien bleef het aantal kinderen geboren uit eerste generatie niet-westerse vrouwen doorgroeien tot 27 duizend in 2002.

De toename van het aantal kinderen hangt samen met de toename van het aantal vrouwen dat kinderen kan krijgen en van het aantal kinderen per vrouw. Twintig jaar geleden hadden Marokkaanse vrouwen veruit de hoogste vruchtbaarheid: gemiddeld kreeg een Marokkaanse vrouw toen bijna 6 kinderen, een paar jaar daarvoor was dat zelfs nog meer. Hierna kwamen Turkse vrouwen met een vruchtbaarheidscijfer van gemiddeld zo'n 3,5 kind per vrouw. De vruchtbaarheid van Surinaamse en Antilliaanse vrouwen lag beduidend lager met respectievelijk 1,8 en 1,3 kind per vrouw. Overige niet-westerse vrouwen kregen gemiddeld zo'n 2,5 kind per vrouw. In de afgelopen twee decennia is het kindertal van Marokkaanse vrouwen vrijwel continu gedaald; in 2001 kreeg een Marokkaanse vrouw gemiddeld nog maar 3,3 kinderen. Bij Turkse

vrouwen is de vruchtbaarheid afgenomen naar 2,5 kinderen per vrouw. Bij Surinaamse vrouwen is nog steeds sprake van een vruchtbaarheid van 1,8 kinderen per vrouw, hoewel de vruchtbaarheid in eerste instantie daalde tot 1,5 in 1995, waarna zij weer ging stijgen. Onder Antilliaanse vrouwen is de vruchtbaarheid licht gestegen naar 1,9 kinderen per vrouw. Bij de overige niet-westerse vrouwen lag zij gedurende de gehele periode rond de 2,5.

De vruchtbaarheid van Marokkaanse vrouwen ligt dus hoger dan die van Turkse, terwijl beide groepen vrouwen een hogere vruchtbaarheid hebben dan autochtone vrouwen. Vergeleken met de gezinnen in Turkije en Marokko zijn de gezinnen van immigranten echter kleiner. Het is mogelijk dat geïmmigreerde vrouwen door het verblijf in Nederland de Nederlandse voorkeur voor een klein gezin geleidelijk aan overnemen. Tevens is het mogelijk dat een laag gewenst kindertal in Nederland gemakkelijker valt te realiseren door de ruime beschikbaarheid van voorbehoedsmiddelen. Het percentage geïmmigreerde vrouwen dat geboorteregeling toepast is namelijk veel hoger dan in de landen van herkomst.

1.4 Vruchtbaarheid eerste generatie niet-westers allochtone vrouwen

Daling kindertal zet door

Voor het totaal van de in Nederland wonende vrouwen wordt op termijn een gemiddeld kindertal van 1,75 verwacht. Naar verwachting zullen de meeste groepen niet-westers allochtone vrouwen ook de komende jaren gemiddeld meer kinderen krijgen dan autochtone vrouwen. Wel zullen de verschillen naar verwachting kleiner worden. Voor Turkse en Marokkaanse vrouwen wordt verwacht dat ze uiteindelijk gemiddeld 2 kinderen per vrouw zullen krijgen. Dit

geldt ook voor de andere Afrikaanse en voor de Aziatische vrouwen in Nederland. De daling ten opzichte van het huidige niveau is ingegeven door de verwachting dat het opleidingsniveau en de arbeidsparticipatie van deze vrouwen zal toenemen. Een grotere participatie gaat in het algemeen gepaard met uitstel van gezinsvorming. Dat het kindertal niet zal dalen tot het niveau van autochtone vrouwen komt doordat ook in de toekomst veel Turken en Marokkanen als huwelijksmigrant naar Nederland zullen komen en om die reden waarschijnlijk een hogere vruchtbaarheid zullen hebben. Bovendien valt te verwachten dat vooral de nieuwe migranten achterstanden zullen hebben in het onderwijs en op de arbeidsmarkt.

Het kindertal van Antilliaanse en Surinaamse vrouwen ligt momenteel rond of net boven het niveau van autochtone vrouwen. De verwachting is dat dit ook in de toekomst het geval zal zijn.

Doordat het gemiddelde kindertal voor de meeste groepen niet-westerse vrouwen zal dalen, zal ook het aantal kinderen dat wordt geboren afnemen. In 2002 ging het om 27 duizend kinderen, in 2050 zal dit aantal zijn afgenomen tot 22 duizend.

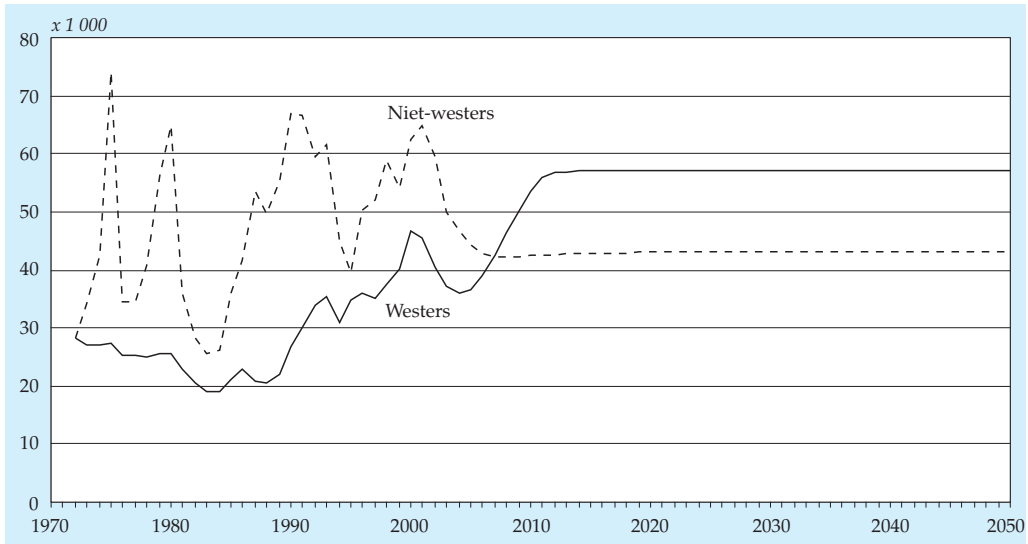
Westers allochtone vrouwen krijgen gemiddeld maar weinig kinderen in Nederland, zelfs minder dan autochtone vrouwen. Dit komt doordat deze vrouwen, en hun eventuele partners, vaak slechts tijdelijk in Nederland verblijven en wachten met het krijgen van kinderen totdat ze zijn teruggekeerd naar het land van herkomst.

Historische ontwikkelingen in de buitenlandse migratie

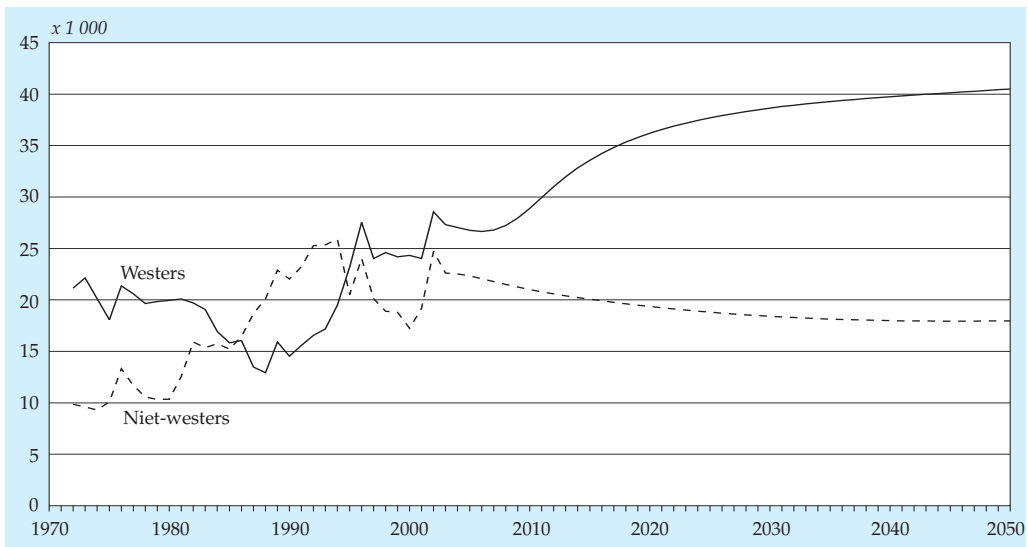
De ontwikkelingen in de aantallen allochtonen van de eerste generatie hangen nauw samen met ontwikkelingen in de buitenlandse migratie. Het aantal allochtonen dat jaarlijks naar Nederland migreert, vertoont een karakteristiek patroon van sterke fluctuaties. De pieken en dalen lijken zowel verband te houden met politieke en economische ontwikkelingen in het land van herkomst als in Nederland. In 1975, 1980 en rond 1990 en 2000 waren er meer dan 60 duizend niet-westerse immigranten. Het aantal westerse immigranten vertoont minder fluctuaties en is sinds 1990 geleidelijk toegenomen van rond de 20 duizend in eind jaren 80 tot 40 duizend in 2002.

Het aantal emigranten kent een veel gelijkmatiger verloop dan het aantal immigranten. Tot 1985 emigreerden jaarlijks ruim 30 duizend, vooral westerse, allochtonen. Daarna is het aantal emigranten geleidelijk toegenomen. In 2002 emigreerden 25 duizend niet-westerse allochtonen en 29 duizend westerse allochtonen.

1.5 Immigratie westerse en niet-westerse allochtonen

1.6 Emigratie westerse en niet-westerse allochtonen

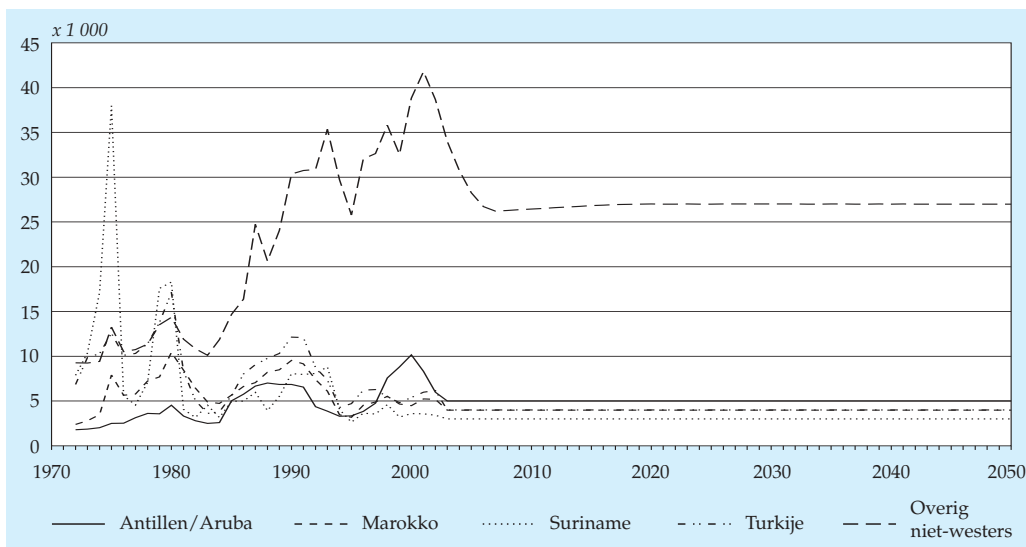
De migratiestromen zijn het resultaat van zeer verschillende ontwikkelingen van de verschillende groepen migranten. De immigratie uit Suriname hield in het verleden vooral verband met de politieke ontwikkelingen in Suriname. De pieken in de jaren zeventig houden verband met de onafhankelijkheid van Suriname. Rond 1975, het jaar dat Suriname onafhankelijk werd, kwam de eerste immigratiegolf. In 1979 en 1980, de laatste jaren waarin de Nederlandse nationaliteit nog automatisch kon worden verworven, kwam de tweede. De emigratie is in de gehele periode 1972–2002 stabiel gebleven; inmiddels is rond een kwart van de immigranten weer vertrokken. Dit leidde per saldo tot de komst van bijna 170 duizend Surinamers naar Nederland.

De economische ontwikkelingen in Nederland zijn van grote invloed op de immigratie van Antillianen: de economische teruggang in de eerste helft van de jaren tachtig en negentig ging gepaard met een daling van de immigratie, terwijl de hoogconjunctuur in de tweede helft van de tachtiger en negentiger jaren samenviel met een sterke stijging. Arbeid is een belangrijk migratiemotief voor Antillianen. In 2001 was dit voor rond 25 procent van de Antillianen het motief om te immigreren, tegen circa 5 procent bij de overige niet-westerse immigranten. De stijgingen en dalingen in de immigratie leiden enkele jaren later, in verzwakte vorm, tot stijgingen en daling bij de emigratie. Inmiddels is rond 45 procent van de vanaf 1972 binnengekomen immigranten weer teruggekeerd. Per saldo zijn tussen 1972 en 2002 ongeveer 80 duizend Antillianen naar Nederland gekomen.

In de jaren zestig kwamen jaarlijks tussen de 2 en 5 duizend Marokkanen naar Nederland. Destijds bestond er in Nederland schaarste aan lager opgeleid personeel, waardoor bedrijven arbeiders gingen aantrekken uit landen rond de Middellandse Zee. In 1973, het jaar van de oliecrisis, werd er een wervingsstop ingesteld voor werknemers uit het Middellandse-Zeegebied. Legale arbeidsmigratie vanuit Marokko (en andere wervingsgebieden) was nauwelijks meer mogelijk. Toch bleef de immigratie uit Marokko in de jaren zeventig stijgen, mede door het proces van gezinshereniging. In de jaren tachtig en negentig kwam de immigratie steeds meer in het teken te staan van gezinsvorming: vestiging in Nederland vanwege huwelijk of niet-gehuwd samenwonen, vaak met een tweede generatie allochtoon. In 2001 kwam ongeveer twee op de drie Marokkanen naar Nederland vanwege gezinsvorming en een op de vier vanwege gezinshereniging. Opvallend is dat de immigratie van Marokkanen in 1980 en 1990 de grootste pieken vertoont. Dat waren jaren van hoogconjunctuur, wat doet vermoeden dat de immigratie toch een relatie vertoont met ontwikkelingen in de economische groei. De emigratie van Marokkanen is beduidend kleiner dan de immigratie en vertoont tot het midden van de jaren negentig een opgaande lijn. Sindsdien is er sprake van een daling.

Rond een kwart van de immigranten is inmiddels weer vertrokken. Per saldo zijn er tussen 1972 en 2001 zo'n 145 duizend Marokkanen naar Nederland gekomen.

1.7 Immigratie niet-westerse allochtonen naar herkomstgroepering

Het migratiepatroon van Turken lijkt sterk op dat van Marokkanen. Het belangrijkste verschil is dat de emigratie relatief hoger ligt: rond 35 procent van de Turken die sinds 1972 geïmmigreerd zijn, is inmiddels weer vertrokken. Per saldo zijn er vanaf 1972 rond 160 duizend Turken naar Nederland gekomen.

De komst van niet-westerse allochtonen uit andere landen dan Turkije, Marokko, Suriname en de Antillen en Aruba is vooral asielmigratie: in 2001 bestond ruim de helft uit asielmigranten. De sterke stijging van de immigratie van overige niet-westerse allochtonen hangt dan ook grotendeels samen met de sterke toename van het aantal asielzoekers na 1985. Nadat de opvangprocedure, de regels voor gezinshereniging en gezinsvorming en de regels voor inschrijving in de gemeentelijke basisadministratie waren aangepast, daalde de immigratie van allochtonen in 1994 en 1995. Hierna echter nam zij opnieuw toe. Opvallend is dat 40 procent van de immigranten van na 1972 ons land weer heeft verlaten. Mogelijk hangt dit samen met de afgifte van tijdelijke verblijfsvergunningen aan asielzoekers. De samenstelling van de groep (asiel)migranten wisselt sterk. In het begin van de jaren negentig waren velen afkomstig uit Somalië, eind jaren negentig uit Afghanistan en Irak en recent komen ook veel migranten uit Angola, Sierra Leone en de voormalige Sovjet-Unie. Tussen 1972 en 2001 zijn er per saldo 390 duizend niet-westerse allochtonen uit andere landen dan Turkije, Marokko, Suriname en de Antillen en Aruba naar Nederland gekomen.

Minder asielmigratie, meer arbeidsmigratie

Hoe groot de toekomstige migratiestromen zullen zijn, hangt samen met verwachtingen ten aanzien asielmigratie, arbeidsmigratie en gezinsvormende en gezinsherenigende migratie. Asielmigranten komen vooral uit Afrika en Azië, arbeidsmigranten uit Europa en Noord-Amerika.

Het aantal niet-westerse immigranten zal de komende jaren sterk dalen, mede vanwege de sterke terugloop van het aantal ingediende asielverzoeken. Op termijn zullen naar verwachting jaarlijks 43 duizend niet-westerse immigranten naar Nederland komen. Door de daling van de asielmigratie zullen op termijn 7 duizend Afrikanen (exclusief Marokkanen) naar Nederland komen, minder dan helft van het aantal dat in 2001 naar Nederland kwam. Ook het aantal Aziatische immigranten zal dalen. Wel wordt verwacht dat in toenemende mate arbeidsmigranten uit Azië zullen komen.

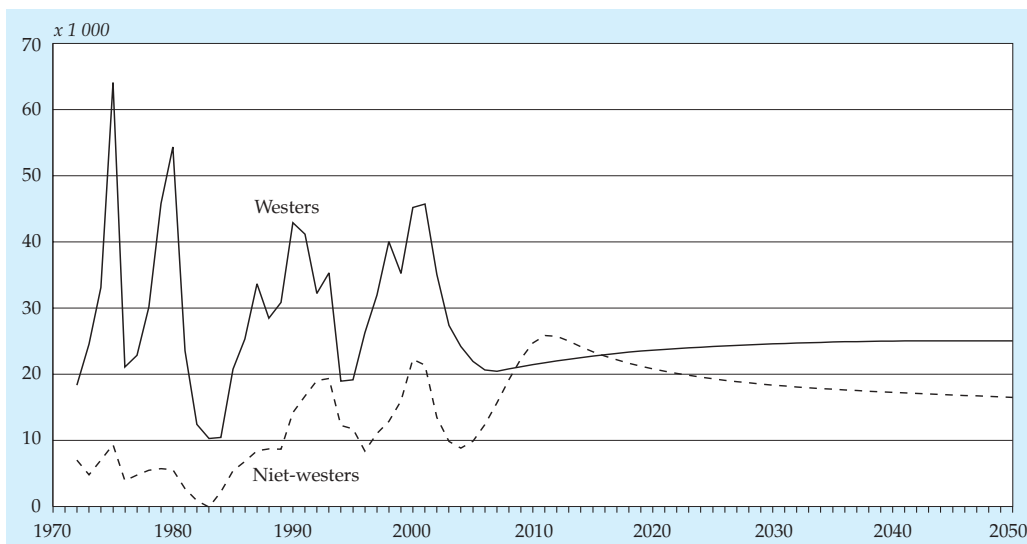
Gezinshereniging en vooral gezinsvorming zal een belangrijk reden blijven voor veel migranten om naar Nederland te komen. Vooral jonge Turken en Marokkanen zoeken vaak hun huwelijkspartner in het land van herkomst. Mede om deze reden wordt verwacht dat jaarlijks 4 duizend Turken en 4 duizend Marokkanen naar Nederland zullen komen.

De immigratie vanuit de Nederlandse Antillen is teruggelopen van meer dan 10 duizend in 2000 naar minder dan 6 duizend in 2002. Voor de lange termijn wordt verondersteld dat jaarlijks 5 duizend immigranten vanaf de eilanden zullen komen. Dit is ongeveer gelijk aan het gemiddelde niveau tussen 1987 en 1997. Het aantal migranten uit Suriname ligt de laatste jaren met iets meer dan 3 duizend op een stabiel niveau. Naar verwachting zal dat op termijn zo blijven.

Niet-westerse immigranten blijven vaak permanent in Nederland wonen. Van de niet-westerse immigranten die in 1995 naar Nederland kwamen, woont nog driekwart in Nederland. Verwacht wordt dat het aantal niet-westerse emigranten geleidelijk zal afnemen. Als gevolg van de ontwikkelingen in de immigratie en emigratie zal het migratiesaldo van niet-westerse allochtonen de eerstkomende jaren afnemen om vervolgens toe te nemen tot 25 duizend personen per jaar.

Het aantal arbeidsmigranten, dit zijn vooral westerse allochtonen, zal op termijn geleidelijk toenemen. Een sterke stijging wordt echter niet verwacht, omdat ook andere westerse landen vanwege de vergrijzing te kampen (zullen) hebben met krapte op de arbeidsmarkt. Wel kan worden verwacht dat de mobiliteit vooral binnen Europa zal toenemen, onder meer vanwege de steeds soepeler regelgeving binnen de Europese Unie. Om deze redenen wordt verwacht dat het aantal westerse immigranten zal toenemen, tot 57 duizend per jaar op termijn. Wel zal de daling die momenteel gaande is vanwege de slechte economische situatie waarschijnlijk enkele jaren aanhouden.

1.8 Migratiesaldo westerse en niet-westerse allochtonen

Veel westerse migranten blijven maar kort in Nederland. Zo is van de westerse immigranten die in 1995 naar Nederland kwamen bijna de helft alweer vertrokken. Door de toename van het aantal immigranten zal daarom ook het aantal emigranten geleidelijk toenemen tot een niveau van ongeveer 40 duizend per jaar.

Cijfers over allochtonen voor de periode 1995–2003 zijn gebaseerd op informatie uit de Gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA). Voor het verdere verleden waren tot dusver maar weinig gedetailleerde cijfers over allochtonen beschikbaar. Om meer zicht te krijgen op de historische ontwikkelingen is een schatting gemaakt van de omvang en samenstelling van de allochtone bevolking in de periode 1972–1994. Deze schatting betreft naast de aantallen westerse en niet-westerse allochtonen de aantallen Turken, Marokkanen, Surinamers, Antillianen/Arubanen en de groep overige niet-westerse allochtonen. De schatting is als het ware een prognose in het verleden en is mede gebaseerd op de volkstelling van 1971.

De cijfers over de toekomstige ontwikkelingen van de allochtone bevolking zijn afkomstig uit de nieuwe allochtonenprognose 2002–2050 van het CBS. De prognose is onder meer gebaseerd op veronderstellingen over toekomstige ontwikkelingen van de buitenlandse migratie en van het gemiddelde aantal kinderen dat allochtone vrouwen krijgen. Deze veronderstellingen leiden tot de prognose van de aantallen allochtonen naar geslacht, leeftijd, herkomstgroepering en generatie. Onder de niet-westerse allochtonen worden onderscheiden de herkomstgroeperingen Turkije, Marokko, Suriname, Nederlandse Antillen en Aruba, Afrika (excl. Marokko), Azië (excl. Indonesië, voormalig Nederlands-Indië en Japan) en Latijns-Amerika (excl. Suriname en de Nederlandse Antillen en Aruba).